

SZABÓ IMRE

A mi adventünk

(Az utolsó idők III.)

Kecskemét – Emmaus

1997. október 27-31.

A mi adventünk

Miután Jézus megprófétálta az ő szeretett és megsiratott városának pusztulását, tanítványai megkérdezték tőle: „Mondd meg nekünk, mikor lesz ez és mi lesz a jele a te eljövetelednek?” (Mt. 24,3) Azóta is így történik ez, azok, akik komolyan veszik az Úr visszajövetelét, sőt, sóvárogva várnak arra a dicsőséges napra, nem képesek úgy élni, hogy az ezzel kapcsolatos kérdések ne foglalkoztatnák őket. Az egyháztörténelem egyértelműen igazolja, hogy a hit hanyatló korszakaiban szinte teljesen kihuny az eszkatológiai kérdések iránti érdeklődés, viszont ébredések idején újra a középpontba kerülnek az utolsó idők dolgai. Így volt ez a reformáció idején is olyannyira, hogy nem is maradt meg elméleti síkon, hanem odáig ment, hogy Münczer Tamás forradalmi úton mindjárt meg is alapította az „Ezeréves Birodalmat”, ami persze szörnyű következménnyel járt az egész mozgalom számára. Napjainkban újra nagy érdeklődés veszi körül az eszkatológiát. Ehhez a 2000. évhez való közeledés is hozzájárul, – ahogy az első ezredfordulót is nagy várakozások előzték meg.

Előző előadásunkban az utolsó idők tényeivel, eseményeivel foglalkoztunk. Ma az utolsó idők jeleiről szeretnék beszélni, amelyeket persze, nem lehet tisztán elkülöníteni a tényektől, mert egyik a másikba folyik, úgy hogy a jel sokszor már esemény is és fordítva, az esemény inkább még csak jel, mert még nem jutott teljességre. A jeleknek az a célja, hogy Jézus visszajövetelére figyelmeztessenek, illetve felkészítsenek bennünket az Ő várására. Lényegében véve tehát az üdvtörténelem második nagy adventjétől, a mi keresztyén adventünkről lesz szó.

A tanítványok kérdésére az Úr egészen bő és részletes választ adott, amely mind a három szinoptikus evangéliumban megtalálható. (Máté 24; Márk 13; Lukács 21) Ez is igazolja, hogy az ősgyülekezet milyen vigyázva őrizte Jézus eszkatológikus jövendöléseit. De példázataiban is sokat beszélt az Úr az ő visszajöveteléről. Pál apostol leveleiben és a Jelenések könyvében is bő anyagot találunk az eljövendő dolgokra nézve sőt, ez utóbbi könyv a keresztyén prófécia klasszikus könyve. És az Ószövetségről sem feledkezhetünk el, abban is sok olyan prófécia van, amely még ezután fog beteljesedni. Amikor tehát az utolsó idők jeleiről kívánunk beszélni, akkor sokkal inkább a bőség zavarával kell megküzdünk, mint azok hiányával.

A könnyebb áttekinthetőség kedvéért megpróbáltam négy csoportba szedni az utolsó idők jeleit:

- Kozmikus jelenségek,
- Politikai és társadalmi jelek,
- Erkölcsi jelek,
- Szellemi jelek.

1. Kozmikus jelenségek

Jézus jövendöléseiben szinte teljesen egybefonódva jelennek meg a különböző elemek, de azért világosan megkülönböztethetjük azokat az eseményeket, amelyek a természeti világban fognak bekövetkezni. Az Úr szerint kozmikus katasztrófák, földrengések, éhínségek és egyéb megrázkódtatások fogják megelőzni visszajövetelét.

Egy héttel ezelőtt, hogy ezeket a sorokat írom, láthattuk az olaszországi földrengést (mert most már a televízió jóvoltából nemcsak hallhatjuk, hanem láthatjuk is az eseményeket, híreket). Sok keresztyén ember számára ez talán azért volt megrendítőbb, mint a többi, mert Assiszi Sz. Ferenc városát (templomát), sőt, Rómát is érte. A többről pedig csak annyit, hogy igen sok van belőlük, szinte állandóan mozog valahol a föld, vulkánok törnek ki és tornádók pusztítanak.

A Jelenések könyvében elejétől végig az utolsó időkről van szó.

Néhány hónappal ezelőtt szörnyű képeket láthattunk az afrikai menekülésekről, amelyek során tízezrek és tízezrek pusztultak el az éhínség és a járványok következtében. (egy-egy felmérések szerint nyolcszázmillió éhező van a világon)

Az égen feltűnő hatalmas jelek (Lukács 21,11) is óriási mértékben megsaporodtak felettünk, hiszen már a számát sem tudjuk azoknak a műholdaknak, űrállomásoknak, űrszondáknak és egyéb szerkezeteknek,

amelyek már nemcsak a holdat, hanem a Mars bolygót is elérték. Ezeknek működéséről is szinte naponta láthatunk képeket és hallhatunk jelentéseket.

Jézus idevonatkozó szavai tehát már be is teljesültek, de lehetséges, hogy még sok meglepetésben lesz része a világnak, ha a magunk részéről nem is osztozunk az ufósok hitében, amely szinte már vallássá vált sokak számára.

2. Politikai és társadalmi jelek

Az emberiség politikai és társadalmi életére nézve megállapíthatjuk, hogy világszerte a legbonyolultabb és legélesebb konfliktusok szövik át. Olyan érdekek és ellentétek feszülnek egymásnak, amelyek megoldhatatlannak látszanak. A második világháború óta nem volt egyetlen nap sem, hogy valahol a világon ne lett volna valamilyen összetűzés, vagy háború. Szörnyű népirtások mennek végbe, a terrorizmus napi jelenséggé vált, s szélsőséges (főleg muzulmán) csoportok olyan mészárlásokat hajtanak végre, amelyek talán az emberiség primitívebb korszakaiban elő sem fordultak. Igen, úgy van, ahogy Jézus mondta: „rettenetes dolgok történnek”. Mindezek mögött a türelem, a tolerancia egyre nagyobb méretű fogyatkozása húzódik, miközben a másik oldalon az agresszivitás egyre nő. Eközben az egész világ az atomfegyverek árnyékában él, szinte szó szerint beteljesül: „nemzet nemzet ellen támad.”.

Ámul az ember, amikor azt látja, hogy olyan népek, amelyek évszázados harcokat vívtak azért, hogy egyesüljenek, most az ellenkező irányba indultak el. A baszkok el akarnak szakadni a spanyoloktól, a skótok az angoloktól, sőt, az észak-olaszok a déliektől, stb. stb. Azt pedig, hogy mit jelent kisebbségi sorban élni, most ne is részletezzük, ne is fájdtassuk szívünket.

Ugyanakkor azonban mintha már elindult volna egy ellenkező folyamat is amely az antikrisztus egységes államának, a Nagy Babilonnak a kialakulását sejteti. De ezek a jelek egyelőre csak gazdasági, pénzügyi vonalon észlelhetők és már léteznek a világban. Léteznek óriási konszernek, amelyek mindinkább hatáskörükbe vonják a termelést, piacokat, pénzügyeket. Szomorúan tapasztalható ez a mi hazánkban is, amely gazdaságilag egyre függőbb helyzetbe kerül a nagy külföldi cégektől.

3. Erkölcsi jelek

Erkölcsi téren is hatalmas és baljóslatú folyamatoknak lehetünk tanúi. Pál apostol szerint nemcsak az isteni kijelentésben részesült ószövetségi és újszövetségi nép hordoz erkölcsi felelősséget, hanem a pogány népek is, mikor ugyanis azok a nemzetek, melyeknek nincs írott törvényük, természetyszerűleg teszik a törvény dolgait, bár törvényük nincs, maguk képezik a törvényt maguknak, ezek ugyanis kimutatták, hogy a törvény kívánta tett a szívükbe van írva...” (Róma 2,14). És csakugyan, a néprajztudomány kimutatta, hogy nemcsak a kultúrnépeknek, hanem az ún. bennszülötteknek, a primitív törzseknek is megvan a maga erkölce. Pontosabban meg volt, mert éppen az tapasztalható világszerte, hogy a közerkölcsök hanyatlásnak indultak. Ami régen tilos volt, az most szabad utat nyer, amit szégyelltek, azzal most dicsekszenek. A médiák által terjesztett pornográfia és banditizmus behatol a világ legtávolabbi zugaiba is. Már régóta nincsenek „ártatlan” népek.

Sajnos, azonban, az erkölcsi hanyatlás éppen Európában a legmegrendítőbb, amit mégiscsak még ma is a keresztyénség hazájának kell tekintenünk. A 2. Thesszalonikai levélben azt olvassuk, hogy az Úr napját megelőzi a törvénytípró, a kárhozat fiának megjelenése, sőt, hogy a törvénytíprás titokban már folyik is, és ezt az jellemzi, hogy fölébe emeli magát mindannak, ami istennek, ami szentnek mondható. A magyar nyelvnek van egy ideülő kifejezése: Nem ismer sem Istent, sem embert. Ez a minden erkölcsi és szellemi értéket semmibe vevő lelkület kezd elhatalmasodni, és gátlástalanul fölibe emelkedni nem csak az európai keresztyénségnek, hanem az európai humanizmusnak is.

Kell-e sokat beszélnünk korunk immár megszokott jelenségeiről: a terrorizmusról, a szexuális infernóról, homoszexualitásról, stb.? Minden mai bűn természetesen létezett régebben is, de bűnnek és eltéveldésnek számítottak, most pedig közvélemény által elfogadott, legitim életvitelnek és életstílusnak tekintendők.

A témérdek példából, amelyet itt idézhetnék, csak egyet emelek ki: Weldkamp holland lelkész, aki egy érdekes könyvet írt az utolsó idők dolgairól, a mai ifjúság lelkiállapotáról szólva ezt írja: „Az ifjúság felrúgott minden törvényt és korlátot. Valósággal feje tetejére állt az ősi rend, ma már a gyermek parancsol a szülőnek és nem fordítva. Az idősebb generációk valóságos félelemben élnek a gyermekektől.” Ezt újabb hírekkel is meg lehet erősíteni. A múltkor olvastam az egyik lapban, hogy Amerikában már sok iskola

bejáratánál éppen olyan szűrővizsgálatot kell tartani, mint a reptűlőtereken, mert sok gyermek fegyvert hoz magával az iskolába, és bizony nem egyszer rá is lönek a tanárra, vagy egymásra. Fékevesztett világ ez már, és ha nem is jelent vigaszt, azért jó arra gondolnunk, hogy mindez már az utolsó idők jeleihez tartozik és Jézus közelségére utal.

E tragikus jelenségek mögött pedig a szeretet elfogyása áll. „A szeretet sokakban meghidegült.” (Máté 24,12) – mondja Jézus. A 2. Timótheus levélben Pál azt mondja, hogy az emberek szeretetlenekké válnak. Egy hasonlattal élve azt lehetne mondani, hogy az északi sark jégmezői leereszkednek a meleg óceánokra. (Ez a hasonlat azért kívánkozik ide, mert állítólag olyan légköri változások mennek végbe most, amelyeknek pontosan ez lesz a fizikai következménye.) Mindenesetre szellemileg csakugyan afelé tartunk, hogy kihűl a világ, ami pedig nem jelent egyebet, minthogy a gyűlölet uralkodik el a földön.

Ez a gyűlölet elsősorban Krisztus valódi követői ellen támad és nem a látszatkeresztyének ellen. Sőt, éppen a látszatkeresztyének igaziak elleni gyűlölete lesz a leghevesebb. „Mindenki gyűlöl majd titeket az én nevemért.” – mondja Jézus. (Lukács 21,17)

A 2. Timótheus 3,1-5-ben ezt olvassuk: „Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők jönnek. Az emberek ugyanis önzők, pénzsóvárgók lesznek, dicsekvők, gőgösek, istenkáromlók, szüleik iránt engedetlenek, hálátlanok, szentségtelenek, szeretetlenek, kérlelhetetlenek, rágalmazók, mértéktelenek, féktelenek, jóra nem hajlandók, árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, akik inkább az élvezeteket keresik, mint Istent. Az ilyenek a kegyesség látszatát megőrzik ugyan, de megtagadják annak erejét.” A kommentárok csaknem egyöntetűen megegyeznek abban, hogy itt visszaesett, illetve látszatkeresztyénekről van szó és nem a világ fiairól, akik nem tartoznak az eklézsiához. Az utolsó idők legszánalmasabb figurái a látszatkeresztyének lesznek.

A gyűlölet behatol a családokba is, amikor üldözés támad: „Akkor testvér a testvérét, apa a gyermekét adja halálra, gyermekek támadnak szüleik ellen és vesztüket okozzák.” – mondja Jézus a Márk szerinti evangéliumban. (Márk 13,12)

Ez is olyan jel, amely már itt közöttünk is beteljesedőben van. Tudunk esetekről, amikor szülők feljelentették gyermeküket és a rendőrséghez fordultak segítségért, mert azok úgymond, felhagytak a normális élettel és szektások lettek, és tudunk gyermekekről, akik csak azért látogattak haza vidéken élő hívő szüleikhez, hogy közöljék, minden kapcsolatot megszakítanak velük, mert egy történelmi egyháznak tagjai, és nem hajlandók belépni abba az új gyülekezetbe, amely szerintük az Úr egyedüli és igaz egyháza.

Az utolsó idők embereinek jellemzői egy jóléti társadalomra utalnak, melyben csak az számít, ami élvezhető, amit elfogyaszthat, csak arra vágyik, ami testi. Nagyfokú „eltestiesülés” megy végbe, vagy ahogy azt valaki nyersebben kifejezte: a legdurvább elállatiasodás történik. Jézus pedig ezt így fejezi ki: „Ahogyan Noé napjaiban történt, úgy lesz az Emberfia eljövetele is. Mert amiképpen azokban a napokban, az özönvíz előtt ettek, ittak, házasodtak és férjhez mentek egészen addig a napig, amelyen Noé bement a bárkába és semmit sem sejtettek, amíg el nem jött az özönvíz, és mindnyájukat el nem sodorta, úgy lesz az Emberfiának eljövetele is.” (Máté 24,37-39) Mert nem is akarták sejteni, mert nem is érdekelte őket. Pontosan ilyen érdektelen az emberek többsége ma is minden iránt, ami túl van testi igényein.

4. Szellemi jelek

Még ezeknél is súlyosabb megpróbáltatásokat jeleznek az utolsó idők szellemi jelei és jelenségei. A legnagyobb kísértést, megpróbáltatást az álkrisztusok és hamis (ál) próféták megjelenése jelenti. „Sokan jönnek majd az én nevemben (nevemmel, rám hivatkozva), akik azt mondják: én vagyok a „Felkent” (Krisztus)... Sok hamis (ál) próféta támad és sokakat megtévesztenek (félrevezetnek)... Mert hamis (ál) felkentek (krisztusok) és hamis (ál) próféták állnak majd elő, jeleket és csodákat tesznek, hogy megtévésszék, ha lehet, a választottakat is.” Mindezt ugyanabban az egy prófétai beszédben mondja az Úr (Máté 24), ami arra utal, hogy milyen fontosnak tartotta felhívni a követőinek figyelmét éppen ezekre a jelenségekre.

Ilyen hamis (ál) felkentek (krisztusok) különben minden időben felbukkantak valahol, újabban leginkább Amerikában. Az a megdöbbentő, hogy ezek az emberek mindig követőkre találnak. Sőt, megtörtént, hogy valaki egyenesen a megtestesült Atya Istennek mondta magát, és el is hitték sokan. A hamis bíró példázatában azt kérdezi az Úr: „De amikor eljön az Emberfia, vajon talál-e hitet a földön?” (Lukács 18,8) Hát, azt nemigen talál majd, de hiszékenységet annál többen.

Ezeknél a kirívó eseteknél azonban sokkal veszedelmesebbek a hamis (ál) próféták, többek között éppen azok is, akik az utolsó időkkel kapcsolatban újabb és újabb csalhatatlan információkkal állnak elő.

Sajnos, itt ki kell térnem arra a fundamentalista tanításra, amely a karizmatikus ébredést az utolsó idők legnagyobb ördögi csalásának tartja, amivel az egész keresztyénséget meg akarja rontani, mondván: „A karizmatikus mozgalomban megnyilvánuló szellem nem a Szent Szellem, hanem ördögi szellem, a kegyelmi ajándékok nem felülről, hanem alulról valók, stb. Könyvek tömegei jelennek meg erről a „veszedelemről”, elhatárolják magukat a karizmatikusoktól, s már azt is megszállott embernek minősítik, aki nyelveken is imádkozik.

A másik nagy pozitív jel Izrael népével kapcsolatos. A római levélben Pál apostol világosan beszél arról, hogy Isten nem vetette el végleg az ő választott népét, hanem amikor majd a pogányok száma betelik, akkor újra beoltja a nemes olajfába, vagyis, kegyelmet talál és megtér. Ezékiel próféta látomása szerint Isten először úgy gyűjti össze Izraelt, mint száraz csontokat, aztán hússal borítja be őket, majd szellemet lehel beléjük. A múlt század végén éppen egy pesti zsidó férfi, Herzl Tivadar szívében született meg a zsidó haza újraalapításának gondolata. Az első világ-állam háború után az u.n.. Belfour Nyilatkozatban a nagyhatalmak elismerték a zsidók letelepedési jogát Palesztinában, a második világháború után pedig, 1948-ban megalakult a zsidó állam. A Jézus visszajövetelére vonatkozó próféciaik beteljesülése nem képzelhető el Izrael országa és Jeruzsálem nélkül. És 1948-óta ez is megvalósult újra, hogy a Paruzia közelségének leghatalmasabb jele legyen.

Ehhez a pozitív jelhez, sajnos egy negatív jelet is csatolnom kell még, amely legsúlyosabb az összes közül. Ez pedig mind a zsidóság, mind a keresztyénség egyre növekvő és súlyosbodó üldözése. Ez odáig fajul, hogy Jézusnak így kellett szólnia: „...olyan nagy nyomorúság lesz akkor, amilyen nem volt a világ kezdete óta mostanáig és nem is lesz soha. Ha nem rövidülnének meg azok a napok, nem menekülhetne meg egyetlen halandó sem, de a választottakért megrövidülnek azok a napok.” (Máté 24.) De ez már az antikrisztus személyes megjelenésének napjaihoz tartozik, amivel közvetlenül az Úr visszajöveteléhez érkezünk.

Hogyan kell várnunk Jézust?

Mindezek után magától adódik a kérdés: Hogyan kell várnunk és készülnünk erre a napra? Ahogyan a jelekre nézve, úgy erre a kérdésre is bő feleletet találunk az igében. Elsősorban maga az Úr figyelmeztet bennünket: „Ne féljetek..., ne rettenjete meg..., ne tévesszenek meg titeket...”, stb. Itt azonban mindössze három pontban szeretném összefoglalni a Jézus-várás legfőbb követelményeit.

- Az első és legfontosabb az éberség,
- a második a szolgálat,
- a harmadik pedig az életünk megszentelődése.

A) „Ti azonban testvéreim, nem vagytok sötétségben, hogy az a nap tolvajként lepne meg titeket, hiszen valamennyien a világosság és nappal fiaitok, nem vagytok az éjszakáé, sem a sötétségé. Akkor ne is aludjunk, mint a többiek, hanem legyünk éberek és józanok.” (1.Thessz. 5,6) Ez elsősorban azt jelenti, hogy naponként az IGE világosságában éljünk és az ige világosságában figyeljünk az utolsó idők jeleire, nem pedig mindenfajta híreszteléseknek és mendemondáknak higgyünk. Ne akarjuk az Úr figyelmeztetése ellenére mégis megállapítani az Ő visszajövetelének napját és óráját. Meg kell értenünk, hogy a jelek éppen azért adtak meg, hogy, ha nem is ismerhetjük a pontos dátumot, mégis az Ő közelségében éljünk és készen legyünk az érkezésére. Erre nézve mondta el Jézus példázatát a virrasztó szolgákról, akik várják uruk hazaérkezését a menyegzőről, hogy azonnal ajtót nyissanak neki. (Lukács 12,35)

B) A következő példázatban pedig az okos és gonosz szolgákról beszél. Eszerint boldog az a szolga, aki szolgatársainak kiadja az edelt, s ilyen munkában találja visszatérő ura. Az írásmagyarázók szerint ez nem más, mint az az egymással törődő testvéri szeretet, amelyre kötelesek vagyunk, mint az Úr gyermekei. Megtörténhet azonban, hogy a szolgák elkezdik verni egymást és sajnos, ez nem csak a példázatban, hanem a valóságban is megtörténik nem egyszer, és így egy verekedő, veszekedő lelki családdá válunk, aminél alig van visszataszítóbb képe a keresztyénségnek. (Lukács 12,41-48)

Az elmúlt években nem egyszer beszéltünk és írtunk erről az antikarizmatikus „ördögüzésről” – többek között ezeken az emmausi konferenciákon is. Itt most csak annyit ismétel meg, hogy minden tévedést és visszaélést természetesen el kell ismernünk, de a Szentírás kontrollja alatt és nem bizonyos teológiai irányzatok és iskolák kritikája alapján. De a legkíméletlenebb kritika esetében sem hihetjük azt, hogy az az

immár több százmillió keresztyén, aki karizmatikus hívőnek nevezhető, egytől egyig megszállott embernek bélyegezhető. Ha a tíz szűz példázatára gondolunk, amely egyike a Krisztus visszajövetelére vonatkozó legkomolyabb tanításoknak, s amelyben az olajnak, a Szent szellem jelképének van döntő szerepe, akkor igen gyanúsnak kell találnunk azt a törekvést, amely minden pneumatikus jelenséget (egészen konkrét és gondos megvizsgálás nélkül) egy kalap alá vonva sommásan ördögi eredetűnek ítéli.

A keresztyénségen belüli vádaskodások természetesen szakadásokhoz, Krisztus testének további szétszaggatásához vezetnek, ami súlyos akadályt jelent az evangélizáció és ébredés szolgálatában. Pedig ébredésre ezekben az utolsó napokban nagyobb szükség van, mint valaha. Nem tömegébredésekre gondolok, hanem minőségire. A tömegek és mindaz, ami tömeges jellegű, egyre inkább, valóban ördögi hatások alá kerül. Arra a nagy vallásos megújulásra, reneszánszra gondolok, amely *NEW AGE NÉV ALATT AZ EGÉSZ VILÁGRA KITERJED*. Ez a vallásos megújulás azonban távol esik a keresztyénségtől, lényegében véve régi babonás hiedelmek és keleti vallások szinkretizmusáról van szó. Lényege az, hogy az ember az örök és végtelen világszellemnek egy darabja, s így maga is isteni lény, csak ennek nincs tudatában. Arra van szükség, hogy megvilágosodjon és különböző vallásos gyakorlatokkal és eszközökkel elinduljon a megistenülés útján. Ez az utolsó idők igazi antikrisztusi mozgalma, hiszen nem nehéz felismerni, hogy az igazi Krisztust és a valódi megváltást igyekeznek kiküszöbölni, illetve pótolni.

A NEW AGE különböző formái hazánkban is igen elterjedtek és sajnos, a komolyabb keresztyén körökből is szedi az áldozatait. A védekezés azonban nem állhat abban, hogy lemondunk minden karizmatikus megnyilvánulásról csak azért, mert a NEW AGE mozgalomban is vannak szellemi* megnyilvánulások. A szellemek megítélésének ajándékával nem nehéz különbséget tenni és különben is rögtön mindent eldönt, hogy ÚR-nak vallja-e valaki Jézust, vagy nem.

Az utolsó idők jelei közt van két pozitív dolog is. Az egyik az evangélium hirdetése az egész világon. „Isten országának (királyságának) ezt az evangéliumát hirdetik majd az egész világon.” (Máté 24-ben mondja Jézus) Ez egyike a legnagyobb mértékben beteljesedett jeleknek. A médiák hihetetlenül fantasztikus kifejlődése során ma már valóban ott tartunk, hogy lehetségessé vált az evangélium mindenütt való hirdetése, és talán alig van már olyan nép, amely ne hallotta volna.

(Csak zárójelben mondom el azt az igen szellemesnek mondható megjegyzést, hogy talán Jézus visszajövetelét is úgy láthatja minden szem, hogy azt a televízió közvetíti.)

Annyi bizonyos, hogy a médiáknak óriási szerep jut az evangélium terjesztésében napjainkban. Ugyanakkor tapasztalunk kell azt is, hogy az antikrisztusi erők is hatalmas mértékben használják ki a technika adottságait. Éppen nemrég olvastam egy cikket, amely szerint valószínűsíthető, hogy az antikrisztus bélyege az emberek bőre alá beépített chip lesz majd.

De nemcsak egymásnak tartozunk szeretettel, hanem a világnak is. Péter apostol arra a gúnyos kérdésre, hogy hol van az ő (Jézus) eljövételének ígérete, azzal válaszol, hogy „nem késlekedik az Úr az ígérettel, amint egyesek gondolják, hanem türelmes hozzánk, mert nem akarja azt, hogy némelyek elveszenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen (megmeneküljön).” (2. Péter 3,9) Arra hivattattunk el tehát, hogy bizonyágtevő szolgálatot végezzünk az emberek között, és ez nemcsak szeretetünk próbája, hanem az Úr iránti engedelmességünk mértéke is. Az Úr várása nem jelenthet önző henyélést számunkra, mint akik már örökre elrendezték a dolgukat, – utánunk pedig jöhet a vízözön, illetve tűzözön.

C) Végül harmadik feltétele a Jézus-várásnak az, hogy szent életben járjunk. „Milyeneknek kell lennetek nektek szent életben és kegyességben, akik várjátok és sóvárogjátok Isten napjának eljövételét!” – kiált fel Péter apostol. (2. Péter 3,11) A tíz szűz példázatában, amelyet már idéztem, legfontosabb az olaj, amely a Szent Szellem jelképe. Pál apostol pedig azt írja: „Teljesedjétek be Szent Szellemmel!” – mert csak a Szent Szellem világosságában és erejében élhetünk szentül és fedhetetlenül. Már pedig az Úr azt szeretné, ha tisztán és szentül, ránc, vagy bármi hasonló nélkül állíthatná maga elé az ő gyülekezetét, eklézsiáját. Ef. 5,25.

Egy eszkatológiai tanulmány szerint az Úr visszajövetelének három féle jellege van: **1.** Az ő gyülekezetéhez, egyházához úgy jön vissza, mint vőlegény a menyasszonyához. **2.** Izraelhez úgy jön vissza, mint Király az ő népéhez. **3.** A világhoz pedig úgy jön vissza, mint Bírāja.

Ha igaz, akkor mi az Úr gyülekezete volnánk, vagyis az Ő menyasszonya. Egy menyasszonynak pedig ugye nem jelent szenvedést, terhet az ő szeretett vőlegényére való várakozás, hanem ellenkezőleg, még a legnehezebb időkben is és körülmények közt is örömet és boldogságot. De éppen ezért mégis csak felsóhajthatunk: „Miért késelel Jézus, nőnek már az árnyak. És a Biblia utolsó szavával mi is mondhatjuk: **Jöjj, Uram, Jézus!**